

til fremtiden. Hvor vidt dette rækker, er vanskeligt at overskue og afgrænse. Selv om den konkrete udfyldning af rammene i nogle tilfælde kræver enstemmighed i Rådet, rummer selve EF-konstruktionen en så kraftig selvforstærkende virkning, at et lille land ikke kan vente at dæmme op for den, hvis det først får indladt sig på at deltage i fællesskaberne og er blevet økonomisk afhængigt af sit medlemskab.

F. eks. er den fælles landbrugspolitik uigennemførlig uden et snævert valutarisk samarbejde med indbyrdes stabile valutaer. En valutaunion lader sig ikke realisere uden tilsvarende samordning af enkeltstaternes økonomiske politik, hvor endemålet må være en fællesskabsstyring af de enkelte landes økonomiske politik, indbefattet deres budget- og pengepolitik. EF-resolutionen af februar 1971 om en økonomisk-monetær union er logisk og nødvendig og kan ikke affærdiges som en tåget fremtidsfantasi, således som EF-tilhængerne ofte gør det.

Også den frie etableringsret har vidtrækkende følger, hvis den skal blive et effektivt led i EF-strukturen, som det er forudset i Rom-traktaten, hvor normerne for en række uddannelser harmoniseres. Den vil i bedste fald bremse for — og i værste fald umuliggøre — de enkelte staters ønske om at udforme uddannelsespolitikken efter eget valg og egen målsætning.

En tilsvarende tendens skal påvises inden for socialpolitikken, hvor forskelligartede principper for finansiering og ydelser i det lange løb vil stille sig hindrende i vejen for en udbygning af det fælles arbejdsmarked. Behovet for denne udbygning aktualiserer kravet om ensretning af principperne.

På denne baggrund anser mindretallet det for uomtvisteligt, at den vidtgående harmonisering og integration simpelt hen er en betingelse for Fællesskabernes fortsatte eksistens og virke. Der vil derfor blive tale om begrænsninger i de enkelte landes handlefrihed, langt ud over og langt alvorligere end hvad der måske umiddelbart kan forekomme aktuelt.

Det er nedslående, at det har været umuligt at få en seriøs debat med EF-tilhængerne om de lange linjer i den fremtidige udvikling. Tilhængerne har i stedet fordybet sig i nogle af EF-samarbejdets detaljer netop nu,

uden sans for samarbejdets indre dynamik i fremtiden, en dynamik, Danmark underkastes i tilfælde af medlemskab. Mindretallet må alvorligt beklage, at denne holdning fra tilhængerens side har medført, at det ikke i fornøden udstrækning har kunnet gøres vælgene klart, hvad man binder sig til, hvis man svarer ja den 2. oktober.

EF og dansk u-landspolitik.

Mindretallet er betænkelig ved den begrænsning af vor samhandel med u-landene, som vil følge med dansk medlemskab af EF. Det er en alvorlig forringelse, hvis den nuværende danske præferenceordning for industrivarer fra u-landene skal afløses af EF's ordning, der indeholder så mange begrænsninger, at den nærmest må betragtes som værdiløs. Særlig uheldig for den danske import fra u-landene er de procentsatser, der er fastlagt for de enkelte landes andel af toldfrie u-landsvarer. Da Danmark importerer forholdsvis mere fra u-landene end de øvrige lande, bortset fra England, vil toldfordelene på det danske marked blive særlig små. Hertil må lægges den forringelse, som allerede er sket på landbrugsvarernes område i forventningen om dansk medlemskab. Handelsministeren har over for folketingets toldudvalg oplyst, at det ved ikke-medlemskab vil være muligt at give u-landene indrømmelser med hensyn til en række landbrugsvarer, som ikke fremstilles i Danmark.

Mindretallet er betænkelig ved, at reglerne for Danmarks handel med u-landene skal fastlægges af Kommissionen, hvis politik over for u-landene rummer farlige perspektiver. Særlig uheldig er bestemmelsen om, at u-landene skal give EF-landenes varer toldfrihed. Denne bestemmelse gør det på længere sigt vanskeligt for u-landene at opbygge en selvstændig industri.

Mindretallet føler sig ikke overbevist om, at en selvstændig dansk bistandspolitik i længden vil kunne opretholdes. I kommissionens memorandum om EF og u-landene fremhæves nødvendigheden af, at EF-landene harmoniserer deres bistandspolitik. En sådan harmonisering vil let kunne føre til, at bistanden gennem EF's organer begunstiges på bekostning af bistanden gennem FN. Denne udvikling vil næppe være i u-landenes interesse.